

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3510208140
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3510208140.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Mareka Anovčina v spore žalobkyne: M. D., rod. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D. XXX, právne zastúpená JUDr. Tomášom Mutkovičom, Advokátska kancelária so sídlom SNP 10, Hlohovec, proti žalovanému: U. R. , nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, XXX XX R., právne zastúpený JUDr. Máriou Cagalovou, advokátkou so sídlom Poľovnícka 10, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, o zaplatenie 12.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 11. apríla 2019, č.k. 7C/25/2011-413, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 27. januára 2021, č.k.7C/25/2011-503 takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením **p o t v r d z u j e** .

II. Žalobkyni **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v poradí druhým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 12.000,- Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku spolu s 9,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 12.000,- Eur od 21.05.2010 do zaplatenia. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100,00 %. Vec právne posúdil podľa § 100 ods. 1, § 101, § 107, § 112 veta prvá § 451 ods. 1, 2, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podaním došlým súdu dňa 13.10.2010 domáhala, aby súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť sumu vo výške 12.000,- Eur, spolu s úrokom z omeškania od 29.09.2009 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalobný návrh dôvodila tým, že počas spoluzitia so žalovaným v období od 09.12.2008 do 29.09.2009 vypožičala žalovanému na rekonštrukciu a obnovu rodinného domu vo vlastníctve žalovaného sumu 12.000,- Eur za účasti svedkov, sestier a to H. A. a J.e R. a svojich rodičov J. R. a H. R.. Zmluva o pôžičke bola uzatvorená ústnou formou. Žalovaný predmetnú finančnú čiastku nevrátil ani po výzve o vrátenie dlhu zo dňa 13.05.2010, aby zaplatil peniaze do 20.05.2010. Žalobkyňa predložila doklad zo dňa 28.11.2007 o čerpaní úveru vo výške 10.000,- libier, ktorý mala uhradiť do troch rokov vo výške 361,05 libier mesačne. Sestra žalobkyne, H. A., na nariadenom pojednávaní zo dňa 09.12.2013 vypovedala, že jej manžel a jej rodičia požičali žalovanému peniaze na prestavbu domu. Keď dcéra žila so žalovaným v Anglicku, tak im dcéra posielala peniaze na účet. Nevie sa vyjadriť, komu patrili. Peniaze vyberal otec. Z toho sa dokupovalo drevo, platil sa projekt na stavbu a prerábka okien. Po prestavbu dcéra s priateľom spolu bývali v tomto dome. Sestra žalobkyne, J. A., na nariadenom pojednávaní zo dňa 09.12.2013 vypovedala, že ju šokovalo, že žalovaný jej povedal, že ak by sa s jej sestrou rozišiel, tak viac ako 300.000,- Sk sestre nedá. Zuzka jej povedala, že do domu dala 12.000,- Eur. Sú to peniaze, ktoré ona zarobila. Taktiež jej rodičia požičali žalovanému peniaze. Dom bol na komplet spravený. Chodievala tam upratovať. Matka žalobkyne, J. R., na nariadenom pojednávaní zo dňa 09.12.2013

vypovedala, že s manželom žalovanému požičali peniaze na prestavbu domu. Brali si aj pôžičky, pričom tieto peniaze žalovaný poslal na účet M. s tým, že jej manžel mal dispozičné právo, peniaze vybral a dal tete žalovaného. Uviedla, že dcéra jej volala, že sa rozišli, asi dva dni na to jej volal žalovaný s tým, že jej povedal, aby si to spočítala a požiadala ju, aby mu povedala, koľko jej má vrátiť. Otec žalobkyne, H. R., na nariadenom pojednávaní zo dňa 09.12.2013 vypovedal, že vie, že žalovaný dlhuje dcére peniaze, okolo 12.000,- Eur. Prerábku na dome vybavoval on. Žalovanému aj požičal peniaze. Mal prístup k dcérinmu účtu. Tete žalovaného sa vybralo 120.000,- Sk. Z oznámenia Kráľovského finančného a colného úradu vyplýva, že žalobkyňa za obdobie od roku 2007 do 05.04.2008 mala príjem zo závislej činnosti po zdanení 6.488,62 libier, za obdobie od roku 2008 do 05.04.2009 mala príjem zo závislej činnosti 7.058,- libier, za obdobie od roku 2009 do 05.04.2010 mala príjem zo závislej činnosti 4.912,- libier.

2. Na nariadenom pojednávaní zo dňa 28.06.2016 požiadaval právny zástupca žalobkyne o pripustenie zmeny žaloby v znení: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 12.000,- Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku spolu s 9,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 12.000,- Eur od 21.05.2010 do zaplatenia a uložil žalovanému nahradiť žalobcovi trovy konania.“. Ďalej uviedol, že v danom prípade ide o bezdôvodné obohatenie, pričom za týmto účelom budú smerovať aj návrhy na doplnenie dokazovanie. O tomto procesnom návrhu žalobkyne rozhodol súd na pojednávaní dňa 28.06.2016, tak že zmenu žaloby pripustil. Právny zástupca žalobkyne založil do spisu výpisy z účtu VÚB banky, pričom poukázal na výpis zo dňa 30.06.2007, kde žalobkyňa poukázala žalovanému dňa 15.06.2007 sumu 338.000,- Sk, dňa 06.08.2007 poukázala žalovanému platbu 200.000,- Sk dňa a ďalej poukázala platbu J. S., dňa 12.12.2007, sumu 88.000,- Sk na úhradu okien, ktoré boli nainštalované do nehnuteľnosti žalovaného. Žalobkyňa vložila na účet žalovaného sumu 97.000,- Sk dňa 04.01.2008 a ďalších 80.000,- Sk J. S. dňa 24.01.2008 z titulu dodávky okien. Celkovo teda žalobkyňa uhradila žalovanému, či už priamo alebo nepriamo 795.000,- Sk, čo je 26.389,17 Eur, pričom v tomto konaní si uplatňujú len sumu 12.000,- Eur. Vzhľadom k tomu, že nemajú žiadnu bližšiu dokumentáciu s J. S., spresnil žalobný návrh tak, že žiadajú vrátiť len časť peňazí, ktoré boli poukázané na účet žalovaného. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom č.k. 7C/25/2011-359 zo dňa 27.10.2016 žalobu v celom rozsahu zamietol. Na odvolanie žalobkyne odvolací súd uznesením č.k. 6Co/415/2017 - 388 zo dňa 28.09.2018 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že civilné sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia/ súd pozná právo/. Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Ak súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobkyňou navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania umožňujú podriaďiť nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobkyňa dovoľáva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo nesprávne uvedený. Nemožno uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia. V tomto smere žalobkyňa správne poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.09.2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009. Obdobne je názor vyslovený i v novšom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. júna 2018, sp. zn. 6 Cdo 49/2018. Žalobkyňa sa podaným návrhom zo dňa 13.10.2010 domáhala zaplatenia sumy vo výške 12.000,- eur na základe zmluvy o pôžičke, ktorá bola uzatvorená ústne. Pred podaním návrhu na súd zaslala žalobkyňa žalovanému výzvu zo dňa 13.05.2010 na zaplatenie vložených investícií s určením lehoty do 20.05.2010. Vo výzve uviedla, že investovala finančné prostriedky do rekonštrukcie a obnovy rodinného domu s. č. 108 vo vlastníctve žalovaného. Z uvedeného odvolací súd skonštatoval, že žalobkyňa ešte pred podaním návrhu /v podanej výzve/ na súd špecifikovala, na akom skutkovom základe sa domáhala zaplatenia predmetnej sumy a tieto skutkové tvrdenia uviedla i v podanej žalobe. Teda už od podania žaloby tvrdila, že sa domáha vrátenia finančných prostriedkov, ktoré vložila ako investície do nehnuteľnosti žalovaného a v tomto smere predkladala v priebehu konania dôkazné prostriedky. Súd prvej inštancie mal sám, v spojení so skutkovými zisteniami urobiť právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia. Súd prvej inštancie v čase rozhodnutia nemal za ustálené, na akom skutkovom základe sa žalobkyňa domáha

plnenia, keď bez ďalšieho skonštatoval, že žalobkyňa si vymienila návrh až dňa 28.06.2016. Ak v žalobe uvádzané skutočnosti nepostačovali na riadne posúdenie rozsahu plnenia, bolo povinnosťou súdu vyzvať účastníkov na splnenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti. Žalobkyňa v podanej žalobe zo dňa 13.10.2010 uvádza, že listom zo dňa 13.05.2010 vyzvala žalovaného na zaplatenie vložených investícií. Rovnako žalobkyňa na pojednávaní konanom dňa 26.08.2013 opätovne uviedla, že všetky našetrené finančné prostriedky vložila do rodinného domu, ktorý patrí žalovanému. So žalovaným sa po rozchode dohodli, že žalovaný vyplatí žalobkyni všetky finančné prostriedky, ktoré vložila do rodinného domu. V konaní boli vypočutí svedkovia, ktorí zhodne tvrdili, že žalobkyňa investovala finančné prostriedky do nehnuteľnosti žalovaného. Na č. l. 110 sa nachádza rozpis spoločných investícií na rekonštrukciu a prístavbu domu J. XXX. Žalovaný počas celého konania tvrdil, že všetky finančné prostriedky použité na prerábku domu boli jeho. V priebehu konania boli predložené výpisy z účtov, ktoré mali preukázať vloženie investícií žalobkyne do nehnuteľnosti žalovaného. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa od podania návrhu domáhala zaplatenia sumy na skutkovom základe a to vloženia finančných prostriedkov do nehnuteľnosti žalovaného, pričom na preukázanie svojich tvrdení produkovala listinné dôkazy / výpisy z účtov/. V odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie absentuje vysporiadanie sa s podstatnou okolnosťou, ktorá mohla mať rozhodujúci význam pre spravodlivé rozhodnutie sporu a to posúdenie uplatneného nároku aj z iného dôvodu a to bez zmeny svojich skutkových tvrdení, pričom spravodlivosť procesu a najmä presvedčivosť odôvodnenia rozhodnutia vyžaduje, aby súd zaujal stanovisko k posúdeniu veci aj z hľadiska ďalšieho právneho dôvodu. Ide totiž o podstatnú okolnosť, ktorá môže mať rozhodujúci význam pre rozhodnutie o uplatnenom nároku. Súd prvej inštancie sa odmietol zaoberať otázkou, či na základe prezentovaných skutkových tvrdení žalobkyňou nedošlo k naplneniu základných predpokladov pre priznanie žalovanej sumy vložením finančných prostriedkov /investícií/ do nehnuteľnosti žalovaného.

3. Po vrátení veci odvolacím súdom na nariadenom pojednávaní žalovaný poukázal na čl. 32 súdneho spisu, kde sama žalobkyňa uviedla, že za celé obdobie v Anglicku zarobila len 6.475,- Eur. Teda ak v konaní preukazuje, že mala aj iné finančné prostriedky, tak minimálne týmto podaním zavádzala súd. Je potrebné vyriešiť, čo je predmetom tohto konania, či ide o bezdôvodné obohatenie alebo o vloženie peňazí do nehnuteľností, teda predmetom tohto konania môže byť aj zhodnotenie nehnuteľností, čo nemusí byť v priamom dôsledku zhodné s výškou vložených peňazí. To, že išlo o prostriedky žalovaného preukazuje aj tým, že žalobkyňa nikdy nemala taký príjem, pričom jeho peniaze jej dával len preto, že vedela zabezpečiť lepší výmenný kurz z libry na eura, ako aj z dôvodu, že žalobkyňa chcela mať bonitu v banke, keď jej tam prichádzali značné finančné prostriedky, čo sa neskôr prejavilo aj v lepšej úrokovej sadzbe. Dňa 28.11.2017, ako je na čl. XX, si vzal pôžičku vo výške 10.000,- libier, tieto fyzicky odovzdal žalobkyni a ona ich dňa 29.11.2017 vložila na svoj účet v Anglicku a dňa 4.12.2007 previedla na svoj účet na Slovensko. Ďalej poukázal, že v ďalších výpisoch je zrejme, že žalobkyňa nedostávala žiadne veľké sumy, išlo o sumy okolo 100,- libier, a ak aj jej prišla vyššia suma, ako je napr. na čl. 280 suma 703,- libier zo dňa 28.01.2008, tak je tu hneď následne nákup v Tesco za sumu 490,91 libier. Na čl. 272 je vklad v hotovosti vo výške 3.600,- libier. Nie je si istý na 100%, myslí si, že ide o jeho peniaze za prácu v Belgicku. Aj tieto peniaze boli prevedené na účet žalobkyne na Slovensku. Poukázal, že napr. na čl. 278 sú dňa 31.07.2008 poukázané 2 príjmové platby od farmy, pričom išlo o ich výplaty, kde pracovali. On pracoval ako šofér, partnerka vážila obilie. On v tom čase zarábala viac, jeho práca bola lepšie platená a mal aj viac hodín. Tieto skutočnosti preukazujú, že na účte žalobkyne boli aj jeho peniaze, teda nešlo o peniaze žalobkyne. Peniaze odovzdal žalobkyni vo výške 10.000 libier preto, že bezhotovostný styk v tom čase trval 5 dní a libra neustále klesala. Tento predpoklad mal trvať aj ďalej, preto peniaze čím skôr previedli na eura, vďaka čomu ušetrili na výmennom kurze možno aj 20%. Nevie si predstaviť, že by mal niekto v karavane 1.000,- libier, nie to ešte 10.000,- libier. Tam, kde bývali, je veľká kriminalita, pričom karavan by dokázal otvoriť aj bez šrobováku. Ide o hliníkové dvere. Ak by zrátali všetky mesačné príjmy v rozhodnom období žalobkyne, určite by nepreukazovali, že žalobkyňa disponovala vysokými finančnými prostriedkami. Má za sebou viacero vzťahov, nechce sa nevhodne vyjadriť ale žalobkyňu si prakticky vydržoval, tzn. že jej všetko plánil a z toho, čo ona zarobila, by sama ona nikdy nevyžila.

4. Na podklade vykonaného dokazovania, riadiac na právnom názorom odvolacieho súdu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní nie je možné prihliadnuť na námietku premlčania. Na pojednávaní dňa 04.10.2016 nebolo medzi stranami sporu sporné, že žalobkyňa a žalovaný žili ako druh a družka a rozišli sa dňa 11.08.2009. Žalobkyňa poukázala na účet žalovaného viac ako 26.000,- Eur a ak peniaze boli majetkom žalobkyne, tak na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Sporným zostalo, či majiteľom poukázaných peňazí bola žalobkyňa a či je nárok premlčaný alebo nie.

Žalobkyňa na podklade zmeneného žalobného návrhu zo dňa 28.06.2016 tvrdila, že v roku 2007 a 2008 žalovanému postupne poukázala na jeho účet viac ako 26.000,- Eur, pričom uviedol, že išlo o jej peniaze, ktoré zarobila v Anglicku. V konaní predložila daňové priznania, z ktorých vyplynulo, že v rozhodnom období zarobila spolu 13.546,62 libier, pričom táto suma je nižšia ako suma, ktorú žalobkyňa poukázala na účet žalovaného. Ak žalobkyňa uvádzala, že mala aj neoficiálny príjem, svoje tvrdenie preukázala výpoveďami svedkov a to výpoveďou Jaroslavy A., J. A., J. R. a H. R.. Tí zhodne uviedli, že žalobkyňa poskytla žalovanému peniaze vo výške 12.000,- Eur na prestavbu domu, ktorý vlastnícky patrí žalovanému. Ak žalovaný preukazoval, že žalobkyňa poukazovala vlastné finančné prostriedky, to ešte neznamená, že všetky peniaze na účte žalobkyne boli vlastníctvom žalovaného. Súd sa priklonil k argumentácii žalobkyne, že je nelogické, aby žalovaný takto výhradne postupoval, keď sám mal vedené účty v Anglicku ako aj na Slovensku a nepotreboval k tomu súčinnosť žalobkyne, aby si mohol libry zameniť na slovenské koruny alebo eurá. Medzi stranami sporu bolo nesporné, že žili v spoločnej domácnosti a spoločne hospodárili. Ak si po rozchode strany sporu zostali medzi sebou niečo dlžní, pričom tento dlh vznikol bez reálneho zmluvného základu, možno označiť deň rozchodu 11.08.2009 za moment, kedy došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, keďže počas ich predchádzajúceho vzťahu nemohlo dôjsť k vzniku bezpodielového spoluvlastníctva, nakoľko strany sporu neboli manželia. Úmysel (či už priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu a musí existovať v čase získania bezdôvodného obohatenia. Pritom treba rozlišovať dobu, kedy dlh na vrátenie peňazí vznikol, a dobu, kedy sa stal splatný: doba splatnosti nemusí byť totožná s dobou, kedy záväzok vznikol. Právny význam má aj otázka, kedy právo na vrátenie peňazí môže byť po prvýkrát uplatnené, kedy je teda actio nata. Tento okamžik je potrebné v tomto prípade fixovať ku dňu skočenia vzťahu strán sporu, kedy žili ako druh a družka, za podmienky, že dovtedy strany spolu spoločne hospodárili.

5. Žalobkyňa sa v žalobe v podaní došlým súdu dňa 13.10.2010 domáhala vrátenia pôžičky, ktoré odovzdala žalovanému za prítomnosti svedkov a to Jaroslavy A., J. A., J. R. a H. R.. Označení svedkovia túto okolnosť nepotvrdili, len uviedli, že majú vedomosť od strán sporu o tom, že žalobkyňa poskytla žalovanému peniaze okolo 12.000,- Eur na prestavbu rodinného domu. Neskôr sa žalobkyňa domáhala vrátenia investícií do tohto domu a na pojednávaní zo dňa 28.06.2016 uviedla, že sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia z titulu, že žalobkyňa poukázala na účet žalovaného finančné prostriedky, teda od tohto momentu súd mal za dostatočne ustálené, čo je predmetom sporu. Súd konštatuje, že ide o tie isté finančné prostriedky, ktoré žalobkyňa poskytla žalovanému bez vzájomného protiplnenia a je len vecou právneho posúdenia, ako súd tento skutkový stav vyhodnotí. Súd akceptoval skutočnosť, že samotná žaloba na plnenie bola podaná dňa 13.10.2010, pričom objektívna ako aj subjektívna lehota začala plynúť od 11.08.2009, t. j. odo dňa, kedy došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, teda žaloba bola podaná včas, v rámci plynutia premlčacej lehoty. Ak žalovaný namietal, že hodnota vložených peňazí nie je totožná s hodnotou zhodnotenia rodinného domu žalovaného, za týmto účelom žalovaný nepredložil žiadne relevantné dôkazy (napr. znalecký posudok), teda súd vychádzal z toho, že žalobkyňa sa domáha vrátenia peňažných prostriedkov, ktoré boli spotrebované na zhodnotenie rodinného domu žalovaného, pričom žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že zhodnotenie domu bolo v konečnom dôsledku v menšej výške než 12.000,- Eur. Súd vychádzal aj z toho, že samotná rodina žalobkyne bezodplatne fyzicky pomáhala pri prestavbe domu a teda možno akceptovať, že finančné prostriedky zo strany žalobkyne boli investované v plnej výške. Keďže nedošlo k dobrovoľnému a včasnému plneniu zo strany žalovaného, súd zaviazal žalovaného rozsudkom na úhradu dlžnej sumy, spolu príslušenstvom, ktoré bolo určené v súlade s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z., platného v rozhodnom čase. Vzhľadom na dostatočne zistený skutkový stav veci a za účinnosti nového sporového poriadku (povinnosť predkladať dôkazné prostriedky včas), súd neakceptoval návrhy na doplnenie dokazovania, navrhnuté na pojednávaní zo dňa 14.03.2019, keďže ich vykonanie súd považoval za neúčelné a pre potreby zistenia ďalšieho skutkového stavu veci za tak zásadné, čo by malo zvrátiť právne posúdenie veci súdom. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100,00%.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný, prostredníctvom právneho zástupcu, v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Uviedol, že žalobkyňa žalobný návrh zo dňa 13.10.2010 odôvodňovala skutočnosťou, že počas spolužitia so žalovaným vypožičala žalovanému na rekonštrukciu a obnovu rodinného domu vo vlastníctve žalovaného sumu 12.000,- eur za účasti svedkov. Poskytnutie pôžičky však v konaní preukázané nebolo a to ani svedeckými výpoveďami či iným hodnoverným spôsobom. Žalovaný si od žalobkyne finančné prostriedky nepožičal. Všetky veľké finančné práce na dome žalovaného boli vykonané pred dátumom údajného požičania. Žalovaný si dňa 29.11.2007 vybavil v Anglicku

úver 10.000,- libier, z ktorých finančných prostriedkov financoval prerábku. Finančné prostriedky, ktoré sa použili na prestavbu domu boli výlučne žalovaného. Výpovede svedkov uvedené v bode 6.,7.,8. a 9. rozhodnutia nepreukázali, že by žalobkyňa poskytla žalovanému finančnú čiastku vo výške 12.000,- eur. Svedkovia sú rodinní príslušníci, teda sú zaujatí a vypovedali jednoznačne v prospech žalobkyne. Z oznámenia Daňového úradu Trenčín, pobočka Nové Mesto nad Váhom bolo preukázané, aké mal žalovaný príjmy. V bode 13. odôvodnenia rozsudku je uvedené, že žalobkyňa uhradila priamo či nepriamo sumu 26.389,17,- eur, pričom v konaní si uplatňuje iba sumu 12.000,- eur. Ak by žalobkyňa skutočne deklarovanú sumu poukázala žalovanému, tak by si uplatňovala celú sumu a nielen časť. Poukázal na e-mailovú komunikáciu, kde žalobkyňa uvádza rôzne sumy. Žalovaný dokladmi preukázal, že disponoval finančnými prostriedkami vo vysokej výške, takže je predpoklad, že poukázané peniaze boli jeho. Dokazujú to aj výpisy z účtu č. 2101363854/0200 vo VÚB, vkladnou knižkou, daňovými priznaniami, poskytnutými pôžičkami, odškodnením úrazu, vyplatením šeku. Žalobkyňa žiadnymi relevantnými dokladmi nepreukázala pôvod poukazovaných finančných prostriedkov a neuniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že zarobila 2x viac ako priznala, mala toto preukázať. Nelegálne príjmy nepoživajú žiadnu súdnu ochranu. Žalovaný zotráva na vznesenej námietke premlčania. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, kto bol majiteľom nie malých finančných prostriedkov, ktoré poukázala na účet žalovaného, vzhľadom na jej príjem. Žalovaný sa podrobne vyjadril k jednotlivým položkám na anglickom účte žalobkyne číslo 1321-8814, čím preukazoval, že finančné prostriedky, ktoré žalobkyňa prezentuje za svoje, nemôžu byť jej, čoho dôkazom je samotný anglický účet doložený do spisu žalobkyňou. Súd sa touto skutočnosťou nezaoberal. Ako dôkaz, že na účet v Anglicku č. 1323-8814 išla výplata žalovaného je i potvrdenie zamestnávateľa, z ktorého vyplýva, že v období od 14.07.2008-27.10.2008 predstavovala čistá mzda žalovaného sumu 397.440,- Sk, teda čistý mesačný príjem žalovaného bol vo výške 132.480,- Sk. Z výpisov z anglického účtu žalobkyne vyplýva, že v účtovnom roku 2007/2008 sa dostala žalobkyňa 23x do mínusu, o rok neskôr bola v mínuse 26x. Navyiac žiadna položka, ktorá bola vložená na účet, nekorešponduje s dátumami, kedy bola žalobkyňa na Slovensku. Potom nie je zrejme, z akého dôvodu si zobrala žalobkyňa úver, keď tvrdí, že mala veľké zásoby. Vklady na účet nerobila žalobkyňa, ale pravdepodobne otec žalobkyne, ktorý mal dispozičné právo k jej účtu. Žalobkyňa mala flexiúčet a ešte ďalšie štyri účty na jej meno. Bežný účet č. 2101374158/0200, kde bol realizovaný dňa 5.9.2008 vklad na účet žalobkyne vo výške 141.964,80,- Sk, čím by sa dalo nepriamo dokázať, že táto suma bola žalovaného, nakoľko výplata žalovaného bola v období od 14.7.-27.10.2008 poukazovaná na účet žalobkyne v Anglicku. Z tohto účtu išiel vklad dňa 12.12.2007 vo výške 448.739,50,- Sk. Výpisy z ďalších účtov žalobkyňa nedoložila. Súd uviedol, že je nelogické, aby žalovaný najprv peniaze vybral zo svojho účtu a potom ich fyzicky odovzdal žalobkyňi, aby ich vložila na svoj účet, ale na druhej strane je logické, keď žalobkyňa v ten istý deň vložila peniaze na svoj účet a v ten istý deň ich následne poukázala žalovanému. Zotrval na vznesenej námietke premlčania, keď v zmysle § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa tvrdila, že v roku 2007 a 2009 poukázala na účet žalovaného viac ako 26.000,- eur, pričom v konaní nepreukázala, že sumu zarobila, keď príjmy žalobkyne v rozhodnom období boli spolu 13.546,62 libier. Iný príjem žalobkyňa nepreukázala. Žalovaný nikdy netvrdil, že všetky peniaze na účte žalobkyne boli vlastníctvom žalovaného, ale ich prevažná časť. Súd uvádza, že je nelogické, aby žalovaný najprv peniaze vybral zo svojho účtu a potom ich fyzicky odovzdal žalobkyňi, aby ich vložila na svoj účet, ale na druhej strane je logické a vôbec sa súd nad tým nezamyslel, keď žalobkyňa v ten istý deň vložila peniaze na svoj účet a v ten istý deň ich následne poukázala žalovanému. Žalobkyňa sa v priebehu konania nevedela vyjadríť k jednotlivým vkladom a úhradám vykonaným v rovnaký deň. Žalovaný po rozchode so žalobkyňou jej nie je nič dlžný, pretože v čase spoločného bývania disponoval dostatočnými finančnými prostriedkami. Žalobkyňa sa domáhala svojich nárokov titulom pôžičky a následne vrátenia investícií do domu, resp. vydania bezdôvodného obohatenia z titulu poukazania finančných prostriedkov na účet žalovaného. Žalovaný nesúhlasí so závermi súdu prvej inštancie, že objektívna ako aj subjektívna lehota začala plynúť od 11.8.2009, t.j. odo dňa, kedy došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, teda žaloba bola podaná včas. Podľa názoru žalovaného ak by začala subjektívna lehota plynúť od rozchodu, objektívna lehota začala plynúť od poukazania finančných prostriedkov na účet a preto došlo k premlčaniu nároku žalobkyne. Žalovaný zotráva na svojej argumentácii, že žalovaná /zrejme mala byť žalobkyňa/ mu žiadne finančné prostriedky na prerábku domu neposkytla, išlo o peniaze zarobené žalovaným. Súd poukázané finančné prostriedky akceptoval ako investície do domu žalovaného, preto v zmysle rozhodnutia NS ČR zo dňa 29.03.2003, sp. zn. 25Cdo/355/2001- vloženie investícií do cudzej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, vzniká okamihom, kedy ku zhodnoteniu došlo, teda kedy sa majetkový stav vlastníka zvýšil o hodnotu zodpovedajúcu zvýšeniu hodnoty veci, preto je nárok žalobkyne premlčaný. Žalobkyňi bolo v

priebehu konania uložené, aby predložila súpis stavebného materiálu, presný rozpis, čo nakupovala so špecifikáciou sumy pri vedení spoločnej domácnosti, kedy sa zdržiavala na území SR v roku 2007 a 2008 a odkiaľ mala finančné prostriedky vo výške 448.739,50,- Sk s preukázaním ich pôvodu. Žalobkyni bola na nariadenom pojednávaní uložená povinnosť, aby predložila doklady preukazujúce, že sa v roku 2007 a 2008 zdržiavala v SR, riadne výpisy z účtov, doklad preukazujúci sumu 448.739,50,-Sk. Tieto doklady žalobkyňa nepredložila. Takže nemožno konštatovať tak, ako to urobil súd, že bol dostatočne zistený skutkový stav. Teda súd prvej inštancie v zmysle § 365 ods. 1 písm. e/ CSP nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. S poukazom na nález Ústavného údu SR, jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces vylučujúcu ľubovôľu pri rozhodovaní je povinnosťou súdov svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V opačnom prípade je takéto rozhodnutie v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivý proces zahŕňa i povinnosť všeobecných súdov vysporiadať sa so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo účastníci tvrdia, ak to má vzťah k prejednávanej veci. Ide o vadu konania ako i zásah do ústavou zaručeného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam /§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP/ a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci / § 365 ods. 1 písm. h/ CSP/. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh zamietne v celom rozsahu a prizná žalovanému náhradu trov odvolacieho konania ako i trov prvostupňového konania vo výške 100%, resp. v zmysle § 389 CSO rozsudok zruší a v zmysle § 391 CSP vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný k odvolaniu predložil listinné dôkazy v anglickom jazyku a e-mailovú komunikáciu.

7. Žalobkyňa v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázala na ust. § 366 CSP, keď prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie možno v odvolaní použiť len za podmienok stanovených zákonom. Pokiaľ žalovaný uvádza skutkové tvrdenia, že v účtovnom roku 2007/2008 sa dostala žalobkyňa 23x do mínusu, rovnako o rok neskôr 26x, žiadna položka nekorešponduje s dátumami, kedy bola žalobkyňa na Slovensku, žalobkyňa mala ďalšie štyri účty. Rovnako nie je možné prihliadať na listinné dôkazy predložené žalovaným v odvolacom konaní, keď žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by uvedené novoty bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie podľa ust. § 366 písm. a/ CSP. Žalovaný nesprávne uplatnil námietku premĺčania s uvedením, že objektívna premĺčacia lehota začala plynúť od okamihu poskytnutia finančných prostriedkov na účet žalovaného. Strany sporu od roku 2006 do 2009 žili v spoločnej domácnosti ako druh a družka a žalobkyňa poskytla žalovanému peniaze na rekonštrukciu jeho domu. Nakoľko sa ako partneri rozišli dňa 11.8.2009, ich vzájomné spoluzitie v predmetnom dome bolo znemožnené. Poukázala na nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.02.2016, sp. zn. I.ÚS 548/2005, v zmysle ktorého na určenie začiatku plynutia premĺčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia nebol rozhodujúci okamih zhodnotenia predmetnej nehnuteľnosti, ale deň, keď sťažovateľke bolo znemožnené predmetný rodinný dom užívať. Žalobou uplatnený nárok bol uplatnený včas a námietka premĺčania žalovaného nie je dôvodná. Žalovaný spochybňuje závery súdu prvej inštancie, že žalobkyňa preukázala neoficiálny príjem svedeckými výpoveďami svedkov, ale v bode 29. uvádza, že označení svedkovia túto skutočnosť nepotvrdili. Súd však v bode 29. odôvodnenia uviedol, že svedkovia nepotvrdili odovzdanie pôžičky žalovanému za ich prítomnosti, a nie, že svedkovia potvrdili neoficiálny príjem. Žalovaný poukázal na uplatnený nárok žalobkyne, keď žalobkyňa sa domáhala vrátenia pôžičky a následne vrátenia investícií. K tomuto tvrdeniu žalobkyňa uvádza, že súd nekonštatoval, že sa žalobkyňa domáhala vrátenia investícií až potom, ako sa jej nepodarilo preukázať poskytnutie pôžičky. Ide o zavádzajúce tvrdenie žalovaného. Právne posúdenie je vecou súdu a nie strany sporu. Žalobkyňa sa už v predžalobnej výzve domáhala voči žalovanému zaplatenia vložených investícií. Žalovaný namieta zaujatosť označených svedkov, nepravdivosť ich výpovedí žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalovaný sa snaží preukázať, že žalobkyňa nemala dostatočné zárobky poukazom na to, že čerpala v roku 2008 úver. Čerpanie úveru však nie je dôkazom skutočnosti, že dlžník nemá finančné prostriedky. Žalovaný rovnako čerpal úver, čo neznamená, že v tom čase nedisponoval aj inými financiami. Následne uviedol, že disponoval finančnými prostriedkami a mal príjem, teda je predpoklad, že peniaze, ktoré žalobkyňa poukázala na účet žalovaného, boli jeho. Tento predpoklad však preukázaný nebol. Žalovaný nepreukázal, že žalobkyni poskytol finančné prostriedky a teda, že by tieto mali patriť žalovanému. Ani skutočnosť, že žalovaný zarábala a v skutočnosti mohol disponovať finančnými prostriedkami vo väčšom rozsahu ako žalobkyňa nevyvracia preukázané poskytnutie finančných prostriedkov žalobkyne v prospech žalovaného, vrátenie

ktorých tvorí žalovaný nárok. Poskytnutie finančných prostriedkov v prospech žalovaného v rozsahu žalovaného nároku považoval súd za dostatočne preukázané /svedecké výpovede, listinné dôkazy/ a preto aj ďalšie návrhy na dokazovanie súd neakceptoval a považoval to za nadbytočné. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

8. Ďalšie vyjadrenia strany sporu nepodali.

9. Súdne konanie o žalobe žalobkyne proti žalovanému o zaplatenie sumy vo výške 12.000,- eur s príslušenstvom začalo dňa 13.10.2010 doručením žaloby súdu prvej inštancie podľa § 82 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.) v znení neskorších predpisov.

10. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

11. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

12. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

13. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal v zákonnej lehote subjekt strany v spore, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP a § 262 ods. 1 CSP, že spíňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

14. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach výroku čo do veci samej a čo do nároku na náhradu trov konania je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, keď v danej veci po preskúmaní dospel k názoru, že v potrebnom rozsahu zopakuje dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie. Žalovaným uplatnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ CSP v odvolaní vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej manuálnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

16. Podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V tomto prípade ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonala.

17. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

18. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. V ďalšom sa odvolací súd vzhľadom na odvoláciu námietku odvolateľa, týkajúcu sa ním tvrdeného nedostatočného, arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zaoberal tiež tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

20. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa zákonného ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, vo väzbe na vyššie uvedený odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkom odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané im za účelom zabezpečenia účinnej ochrany ich práv. O takúto vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a postupom odňal stranám procesné práva, ktoré im právny poriadok priznáva, k porušeniu ktorého práva dochádza vo výnimočnom prípade tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia.

21. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998).

22. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

23. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je teda nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obťažné pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

24. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia

odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvýrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgídias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, preto len ak by súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú v konkrétnostiach účastníkom, bolo by potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

25. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky ako i čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného, preto odvolacie námietky vo vzťahu k nepreskúmateľnosti rozhodnutia sú nedôvodné.

26. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa a žalovaný žili ako druh a družka a rozišli sa dňa 11.8.2009. Žalobkyňa poukázala na účet žalovaného viac ako 26.000,- eur, pričom sporným zostalo, kto je majiteľom poukázaných peňazí a či je nárok premlčaný alebo nie. Pri riešení vznesenej námietky premlčania, za aplikácie ust. § 101, § 107 a § 112 veta prvá Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie posúdil predmetný nárok ako bezdôvodné obohatenie z titulu, že žalobkyňa poukázala na účet žalovaného finančné prostriedky a momentom rozchodu došlo na strane žalovaného k vzniku bezdôvodného obohatenia. Samotná žaloba na plnenie bola podaná dňa 13.10.2010, pričom objektívna aj subjektívna lehota začala plynúť od 11.8.2009, teda žaloba bola podaná včas. Pri riešení spornej otázky, kto je majiteľom poukázaných finančných prostriedkov na účet žalovaného vyhodnotil, že žalobkyňa mala príjem zo živnosti spolu 13.546,62,- eur /za obdobie rokov 2007a 2008/ ako aj neoficiálny príjem, ktorú skutočnosť potvrdili svedkovia, ktorí uviedli, že žalobkyňa poskytla žalovanému peniaze vo výške 12.000,- eur na prestavbu domu, ktorý vlastnícky patrí žalovanému. Uzavrel, že je nelogické, aby žalovaný takto postupoval, keď sám mal vedené účty v Anglicku ako aj na Slovensku a nepotreboval súčinnosť žalobkyne, aby si mohol libry zameniť na slovenské koruny alebo eurá. Po rozchode vznikol dlh bez reálneho zmluvného základu, deň rozchodu 11.8.2009 je momentom, kedy došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa sa domáhala vrátenia finančných prostriedkov, ktoré boli spotrebované na zhodnotenie rodinného domu žalovaného, pričom žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, že zhodnotenie domu bolo v konečnom dôsledku v menšej výške než 12.000,- eur. Súd vychádzal aj z toho, že samotná rodina žalobkyne bezodplatne fyzicky pomáhala pri prestavbe domu, teda možno akceptovať, že finančné prostriedky zo strany žalobkyne boli investované v plnej výške.

27. Odvolací súd za primeraného použitia ustanovení o konaní pred súdom prvej inštancie podľa § 378 ods. 1 CSP nariadil v spore odvolacie pojednávanie, na ktorom postupoval podľa § 181 ods. 1, 2 CSP, podľa § 384 ods. 1 CSP v spojení s § 185 CSP, podľa § 187, § 188, § 204 CSP. Po určení, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré dôkazy vykoná, po uvedení predbežného právneho posúdenia veci a po tom, ako umožnil stranám sporu vykonávať procesné práva a plniť procesné povinnosti, zopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci.

28. Odvolací súd zopakoval dokazovanie výsluchom strán sporu, žalobkyne a žalovaného podľa § 195 CSP, výsluchom svedkov J. R., H. T., J. A., pričom od výsluchu H. R. odvolací súd upustil s poukazom na zdravotný stav svedka ako i skutočnosť, že právny zástupca žalobkyne netrval na výsluchu svedka, podľa § 196 CSP a listinami podľa § 204 CSP, ktorých obsah neoboznamoval a listiny nečítal, nakoľko z procesného postupu súdu prvej inštancie v predloženom súdnom spise vyplynulo, že listiny predložené stranami sporu boli v priebehu konania stranám sporu vzájomne doručené .

29. Predmetom konania je žaloba zo dňa 13.10.2010, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy vo výške 12.000 eur titulom bezdôvodného obohatenie (plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol) na skutkovom základe, že asi od roku 2006 do 11.8.2009 žila so žalovaným ako druh a družka. Počas spoločného spolužitia tak, ako to vyplýva z výpovedí strán sporu, žili žalobkyňa a žalovaný striedavo v Anglicku, kde pracovali a na Slovensku, kde prerábali nehnuteľnosť, rodinný dom, ktorý bol vo vlastníctve žalovaného. Z výpovedí strán sporu pred súdom prvej inštancie ako i pred odvolacím súdom vyplýva, že žalobkyňa tvrdila, že bývala spolu so žalovaným od roku 2006. Žalobkyňa viedla spoločnú domácnosť, mali oddelený účet. Asi po roku sa rozhodli, že budú investovať do rodinného domu žalovaného. Dohodli sa, že prestavia kuchyňu. Nakoľko väčšinu času boli v Anglicku, všetko zabezpečovali rodičia žalobkyne. Prácu a materiál platili zo spoločných peňazí. Žalobkyňa mala finančné prostriedky z pracovnej činnosti ako i čierne peniaze, ktoré vkladala na svoj účet a následne vykonávala prevod na účet žalovaného. Trvala na vrátení časti peňazí, ktoré investovala do nehnuteľnosti žalovaného. Na svoj účet vkladala peniaze z dôvodu, že to boli jej peniaze a tieto následne poukázala na účet žalovaného. Žalovaný tvrdil, že do leta 2008 mali oddelené účty. Následne si vybavil živnosť, pričom kým si vybavil potrebné doklady, jeho finančné prostriedky išli na účet žalobkyne. Všetok stavebný materiál na prerábku zakúpil žalovaný. V roku 2007 mal pracovný úraz a dostal sumu 12.000 - 14.000,- eur a z týchto finančných prostriedkov zakupoval stavebný materiál. V Anglicku si zobral žalovaný pôžičku vo výške 10.000 libier a peniaze dal žalobkyne, aby ich vložila na svoj účet v Anglicku a uskutočnila prevod na svoj účet na Slovensko. S účtom mohla disponovať žalobkyňa ako aj otec žalobkyne. Následne žalovaný vypovedal, že väčšinu finančných prostriedkov odovzdával žalobkyne z ruky do ruky bez potvrdenia dokladov o prevzatí. V auguste 2007 pracoval žalovaný na Slovensku vo výškových prácach, bez zmluvy, na čierne, brigádnicke. Dňom 11.8.2009 sa vzťah žalobkyne a žalovaného skončil, čím zanikol právny dôvod týchto spoločných investícií.

30. Výsluchom žalobkyne (na pojednávaní dňa 07. júna 2022) odvolací súd zistil, že žalobkyňa poukazom na výpisy z účtu vo VÚB uhradila žalovanému celkovo sumu vo výške 26.389,17,- eur, pričom v tomto konaní si uplatňuje sumu 12.000,- eur. Uviedla, že z jej strany je to relevantné, aby nejakú časť svojich peňazí, čo investovala do nehnuteľnosti, sa jej vrátili a žalovaný si je toho vedomý. Vždy, keď prišla z Anglicka, chodila domov s hotovosťou, peniaze si zmenila a vložila na účet a podľa potreby ich vyberala. Žalobkyňa mala oficiálny príjem a rovnako aj neoficiálny, lebo robila v Anglicku, Taliansku a v Rakúsku, zo začiatku na čierne, kým nemala živnosť, peniaze si odkladala. Peniaze žalobkyňa vkladala na svoj účet, boli to jej peniaze, preto ukladala peniaze na svoj účet a potom na účet žalovaného.

31. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie ako strana sporu /na pojednávaní dňa 26.08.2013/ uviedla, že so žalovaným spolu bývali od roku 2006 až do roku 2010, spoločne pracovali v Anglicku. Na Slovensko chodili dva-trikrát do roka. V Anglicku žalobkyňa viedla spoločnú domácnosť, žalovaný si všetky finančné prostriedky odkladal, každý mal vlastný účet. Asi po roku sa rozhodli, že budú investovať do rodinného domu žalovaného. Dohodli sa, že pristavia kuchyňu. Nakoľko väčšinu času boli v Anglicku, všetko zabezpečovali rodičia žalobkyne. Na prístavbu nakúpili stavebný materiál, ktorý hradili spoločne vo výške 200.000,-Sk. Všetky doklady preukazujúce zakúpenie stavebného materiálu zostali u žalovaného. Za projekt zaplatili 15.000,-Sk, každý financoval 1. Za prácu a materiál zo spoločných peňazí zaplatili celkovo 100.000,-Sk. Vymenili plastové okná, vchodové dvere a dve strešné okná. V roku 2007 si zobrala žalobkyňa pôžičku vo výške 28.000,- Sk a tieto peniaze vložila do prístavby. Všetky naštreté peniaze vložila žalobkyňa do rodinného domu žalovaného. Deň po rozchode žalovaný povedal žalobkyne, že jej vyplatí všetky finančné prostriedky, ktoré vložila do rodinného domu. Asi pred rokom sa sestra žalobkyne, J. A., rozprávala so žalovaným, ktorý jej uviedol, že keby sa rozišiel so žalobkyňou, vyplatí jej 300.000,-Sk. Na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 8.12.2014 žalobkyňa uviedla, že v auguste 2007 poslala žalovanému 200.000,-Sk na kúpu vecí na stavbu. Peniaze poslala žalovanému z dôvodu, lebo žalovaný v tom období nepracoval. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 28.6.2016 uviedla, že dňa 14.3.2008 vložila na účet sumu vo výške 124.815,50 Sk, boli to peniaze žalobkyne, ktoré zarobila v zahraničí. Rovnako dňa 12.12.2007 vložila sumu 448.739,50 Sk, išlo o peniaze žalobkyne, ktoré zarobila v Anglicku a tieto peniaze išli z účtu žalobkyne z Anglicka. Dňa 15.6.2007 vložila sumu 265.281,- Sk, rovnako išlo o peniaze žalobkyne. Keď prišla na Slovensko, peniaze zmenila na slovenské koruny a tieto následne vložila na svoj bankový účet. Uznala, že v jej daňových priznaniach nie sú uvedené všetky sumy, ktoré reálne zarobila. V Anglicku mala živnosť, avšak ani tieto daňové priznania nekorešpondovali s tým, čo aj zarobila. V roku 2008 a

2009 mala oficiálny príjem 6.671,56 libier a za obdobie 2007/2008 mala oficiálny príjem 6.398,62 libier. Neoficiálne zarábala dvakrát toľko.

32. Výsluchom žalovaného (na pojednávaní dňa 07. júna 2022) odvolací súd zistil, že žalobkyňa sa dostala niekoľkokrát do roka do mínusovej položky na anglickom účte, aj keď tvrdila, že v šuflíku v karavane, ktorý môže zhorieť, držala 10.000,- eur v hotovosti. Peniaze žalovaného išli cez účty žalobkyne, aby sa navrášila bonita. Žalobkyňa nikdy nemala peniaze. Žiadne peniaze žalobkyňa neinvestovala do domu žalovaného, pretože sa z minulosti poučil, keď mal priateľku, mali spoločnú firmu a keď odišla, tak nemal z toho nič a preto je opatrný. Tvrdenia žalobkyne, že obdržal od žalobkyne peniaze, resp. od rodiny žalobkyne, nie sú pravdivé. Žalovaný mal svoje prostriedky, ktoré sú fyzicky dokázateľné na jeho výplatách, na daňových priznaniach. Nemal dôvod si požičiavať peniaze. Peniaze dával žalobkyňi v hotovosti z dôvodu, že žalobkyňa ho tlačila, aby sa jej navrášila bonita, aby sa v budúcnosti na žalobkyňu neprihliadalo ako na osobu, ktorá je práceneschopná. Na jej výpisoch z účtu je uvedené, že sa dostala 23-krát do roka do mínusu a v ďalšom roku 26-krát. Žalovaný mal vedený v rokoch 2006-2009 účet aj v slovenských korunách aj v librách. Na Slovensku mal vedený účet v Tatabanke a vo VÚB, kde si vybavoval úver

33. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie ako strana sporu /na pojednávaní dňa 26.08.2013/ uviedol, že býval spolu so žalobkyňou na farme, kde mali ubytovanie zadarmo. Platil len plyn 50-60,- libier mesačne. Do leta 2008 mali oddelené účty. Následne išiel na živnosť, pričom kým si vybavil potrebné doklady, jeho finančné prostriedky išli na účet žalobkyne. Žalovaný zarábala za sezónu 8.500,- libier a žalobkyňa 5.000 libier. Na účte mali 13.500 libier a keď sa vrátili na Slovensko mali na účte 3.000 libier. Všetok stavebný materiál na prerábku rodinného domu zakúpil žalovaný. Asi v roku 2007 mal pracovný úraz, za ktorý dostal sumu 12.000-14.000,- eur a z týchto finančných prostriedkov zakupoval stavebný materiál. V Anglicku si zobral pôžičku vo výške 10.000 libier a tieto peniaze dal žalobkyňi, aby ich vložila na svoj účet v Anglicku a uskutočnila prevod na svoj účet na Slovensko. S účtom mohla disponovať žalobkyňa aj jej otec. V podaní zo dňa 19.9.2013 žalovaný uviedol, že okná na dome financoval z pôžičky v Anglicku. Sumu vložil na anglický účet žalobkyne, odkiaľ ich žalobkyňa poukázala na slovenský účet. Na pojednávaní pred súdom prvej inštancie konanom dňa 8.12.2014 žalovaný uviedol, že väčšinu finančných prostriedkov odovzdával žalobkyne z ruky do ruky bez potvrdenia dokladov o prevzatí. V auguste 2007 pracoval na Slovensku na výškových prácach, na čierne, brigádnicke, bez zmluvy. Ďalej pracoval v Belgicku na dekoračných prácach.

34. Z výsluchu svedkyne J. (pojednávanie dňa 07.06.2022) odvolací súd zistil, že žalobkyňa investovala do domu žalovaného finančnú hotovosť, ktoré peniaze zarobila v Rakúsku, Anglicku. Z účtu žalobkyne sa vybrali peniaze na okná, ktoré prerábali na celom dome, ďalšie peniaze sa vybrali proti podpisu, pretože dom ešte nebol prepísaný na žalovaného. Žalobkyňa zarábala 1.000,- eur, všetky peniaze investovala. Na účte sa nachádzali peniaze žalobkyne. Žalobkyňa pracovala spoločne so žalovaným v Anglicku, peniaze prišli na účet a z neho sa vybrali. Všetky peniaze patrili žalobkyne.

35. V konaní pred súdom prvej inštancie J. R. ako svedkyňa na pojednávaní dňa 09.12.2013 uviedla, že v roku 2007 žalovaný požiadal manžela svedkyne o finančné prostriedky, požičali mu 94.400,-Sk na materiál, tehly. Zrušili dve vkladné knižky a ostatné peniaze mali v hotovosti. Pri odovzdávaní peňazí boli prítomné všetky tri dcéry, M., J. a H., žalovaný aj manžel. Doklad o prevzatí peňazí nespisovali, verili mu. Finančné prostriedky boli použité na kúpu materiálu. V tom čase si dcéra zobrala pôžičku 23.000 alebo 32.000,- Sk a 120.000,-Sk sa nieslo tete žalovaného. Na dcérinom účte boli aj jej finančné prostriedky, dohovárali sa, koľko treba vybrať peňazí a za čo. Bolo tam 10.000 libier.

36. Z výsluchu svedkyne H. T. (pojednávanie dňa 07.06.2022) odvolací súd zistil, že žalobkyňa mala peniaze, lebo pracovala v zahraničí, bývali spolu so žalovaným a peniaze, ktoré zarobila, doniesla na Slovensko na účet, z týchto peňazí sa realizovala prerábka domu žalovaného. Celá rodina tam chodila pomáhať. Jej otec mal dispozičné právo k účtu, platil elektrikára, drevo na krov. Príde jej to nespravodlivé, že keď sa rozišli, aby žalobkyne žalovaný nevyplatil žiadne peniaze, keďže spolu investovali. Na stavbu chodili rodičia, aj manžel svedkyne, celá rodina. Myslí si, že žalobkyne sa majú vrátiť peniaze, ktoré sa na stavbu investovali. Bolo to vtedy veľa peňazí, lebo kurz bol výhodný, keď sa libry zamenili na Slovensku za koruny. Žalobkyňa v Anglicku zarábala približne 1.000-1.200 libier mesačne, na Slovensku peniaze zamieňala v banke. V roku 2007 žalobkyňa investovala do nehnuteľnosti, bolo to dosť peňazí, brala si pôžičku 23.000,-Sk, aj svedkyňa požičala žalovanému 40.000,-Sk. Všetky zarobené peniaze z Anglicka

sa dávali do nehnuteľnosti. Peniaze aj posielala na účet, ale boli tam vysoké poplatky, peniaze vkladala priamo na účet, nosila peniaze na Slovensko a zamieňali sa v banke.

37. V konaní pred súdom prvej inštancie H. A. ako svedkyňa na pojednávaní dňa 09.12.2013 uviedla, že žalobkyňa pracovala so žalovaným v Anglicku. Začali spolu prerábať dom žalovaného. Chodili tam pomáhať. Manžel svedkyne ako aj jej rodičia požičali žalovanému peniaze. Na jar 2007 požičal manžel svedkyne žalovanému sumu 40.000,- Sk a o tri mesiace tieto peniaze vrátil. Aj jej rodičia požičali žalovanému sumu vo výške 100.000,- Sk. O prevzatí peňazí nespisovali žiaden doklad. Zuzka posielala peniaze na účet, z ktorého účtu vyberal otec žalobkyne finančné prostriedky na kúpu dreva.

38. Z výsluchu svedkyne J. A. (pojednávanie dňa 07.06.2022) odvolací súd zistil, že žalobkyňa si v Anglicku zarobila dosť peňazí, nosila ich domov na Slovensko a ukladala ich na účet. Keď sa realizovala prerábka domu, ona cez víkendy chodila pomáhať. Má vedomosť o tom, že žalobkyňa mala požičané peniaze od sestry a od rodičov. So žalovaným si žalobkyňa chcela založiť rodinu, plánovala budúcnosť. V Anglicku žalobkyňa zarobila 1.000 libier a všetky peniaze nosila domov na účet a šetrila si ich. Investovala peniaze do domu a keď sa minuli, znovu odišla do Anglicka. Žalobkyňa mala len slovenský účet a otec mal dispozičné právo k účtu. Pamätá si, že čiastky, čo sa všetko kupovalo a vyplácalo v slovenských korunách, bolo to cez 300.000,- Sk, v tej dobe, kupovali sa okná, tehly, drevo.

39. V konaní pred súdom prvej inštancie J. A. ako svedkyňa na pojednávaní dňa 09.12.2013 uviedla, že žalobkyňa žila spolu so žalovaným a investovala peniaze do ich spoločného bývania. Asi v roku 2009 žalovaný svedkyňu uviedol, že keby sa so sestrou rozišli, viac ako 300.000,-Sk jej nedá. Sporadicky chodila pomáhať na dom žalovaného, pričom za prácu, ktorú žalovaný vykonával v obchode svedkyne, musela svedkyňa zaplatiť. Od žalobkyne má vedomosť o tom, že žalobkyňa investovala do domu žalovaného sumu vo výške 12.000,- eur, sú to peniaze, ktoré žalobkyňa zarobila. Aj jej rodičia požičali žalovanému sumu vo výške 90.000,- Sk. Tieto peniaze boli na okná.

40. V konaní pred súdom prvej inštancie H. R. ako svedok na pojednávaní dňa 09.12.2013 vypovedal, že žalovaný dlhuje žalobkyňu sumu vo výške 12.000,- eur. Dcéra žila so žalovaným od roku 2006 do roku 2009. Žalovaný mal rodinný dom, bola to stará stavba, túto začali prerábať, v tom čase však obaja pracovali v Anglicku. Všetko vybavoval svedok. Finančné prostriedky na prestavbu boli použité z účtu žalobkyne, ku ktorému mal dispozičné právo. Bol pri výmene plastových okien, za ktoré zaplatil 210.000,- Sk, tiež z dcérinho účtu. Všetky doklady nechal u žalovaného s tým, že budú s dcérou spolu. Vybavila sa elektroinštalácia, robili strop, kožovali steny. Žalovanému stále chýbali peniaze, stále ich nabádal, že nemá, preto mu spolu s manželkou v roku 2007 požičali 90.400,- Sk. Nič sa nepodpisovalo, dôverovali mu. Na všetko si nemôže spomenúť, pretože by ho z toho kleplo, nikdy v živote by ho to nenapadlo. Tá prístavba má hodnotu 700.000,- Sk. Žalovaný z domu vyplácal svoju tetu, viezli sa jej peniaze, suma 120.000,- Sk, boli to peniaze z účtu dcéry.

41. Z výpisu z VÚB, a.s. zo dňa 30.6.2007 odvolací súd zistil, že žalobkyňa poukázala žalovanému dňa 15.6.2007 sumu 338.000,- Sk, z výpisu z účtu zo dňa 31.12.2007 vyplýva, že žalobkyňa poukázala dňa 6.8.2007 žalovanému platbu vo výške 200.000,- Sk a dňa 12.12.2007 J. S. sumu vo výške 80.000,- Sk. Dňa 12.12.2007 vložila na svoj účet sumu 448.739,50,-Sk. Z ďalšieho výpisu z účtu zo dňa 30.6.2008 je zrejmé, že žalobkyňa vložila dňa 4.1.2008 na účet žalovaného sumu 97.000,- Sk, dňa 24.1.2008 poukázala sumu 80.000,- Sk J. S., dňa 14.3.2008 vložila na svoj účet sumu 124.815,50 Sk.

42. Keďže v predmetnej veci žalovaný vzniesol námietku premlčania, odvolací súd skôr, ako pristúpil k meritórnemu preskúmaniu veci skúmal začiatok plynutia všeobecnej 2-ročnej premlčacej doby, ktorá pre daný vzťah vyplýva z bezdôvodného obohatenia.

43. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

44. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, príhľadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietať.

45. Podľa § 112 prvá veta Občianskeho zákonníka ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie.

46. Premlčanie možno definovať ako následok kvalifikovaného uplynutia času, ktoré spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti práva. Predpokladom úspešného dovolania sa premlčania je uplynutie zákonom stanovenej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby pre vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Oprávnený sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvie v zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného. Vedomosťou sa myslí znalosť takých skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť bez toho, aby bolo významné, či oprávnený má také právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť skutkové okolnosti a vyvodiť, či na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu.

47. Súd prvej inštancie, poukazom na právny názor odvolacieho súdu vo svojom skoršom, zrušujúcom rozhodnutí uzavrel, že nie je možné prihliadať na vznesenú námietku premlčania. Žalobkyňa a žalovaný žili ako druh a družka a rozišli sa dňa 11.08.2009. Žalobkyňa poukázala na účet žalovaného viac ako 26.000,- eur. Žaloba na plnenie bola podaná dňa 13.10.2010, pričom objektívna ako aj subjektívna lehota začala plynúť od 11.08.2009, t.j. odo dňa, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, teda žaloba bola podaná včas.

48. Odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie stotožňuje a na zdôraznenie uvádza nasledovné:

49. Žalobkyňa a žalovaný žili spolu ako druh a družka a to v období od 2006 do 2009. Počas spoločného spoluzitia žili striedavo v Anglicku, kde pracovali a na Slovensku, kde prerábali nehnuteľnosť, rodinný dom, ktorý bol vo vlastníctve žalovaného. Žalobkyňa v priebehu celého konania produkovala dôkazy na preukázanie vloženia finančných prostriedkov do nehnuteľnosti žalovaného. Žalovaný žalobkyňou tvrdené skutkové okolnosti namietal, keď žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno, nepreukázala, že finančné prostriedky na účte žalobkyne patrili žalobkyne. Žalobkyňa investovala do rodinného domu, ktorý vlastnícky patril žalovanému. Právnym dôvodom investície bol spoločný partnerský vzťah a perspektíva jeho udržania. Úmyslom partnerského vzťahu bolo jeho udržanie do budúcnosti s možnosťou uzatvorenia manželstva a s tým spojené právo žalobkyne bývať v predmetnom dome. Odpadnutím dôvodu, ukončením partnerského vzťahu začala plynúť premlčacia doba na vrátenie bezdôvodného obohatenia, nakoľko právny dôvod investovania finančných prostriedkov odpadol a to dňom 11.08.2009, kedy strany sporu zhodne uviedli dátum ukončenia ich vzťahu. Momentom rozchodu a odpadnutím právneho dôvodu investovania žalobkyne do nehnuteľnosti žalovaného začína plynúť subjektívna premlčacia lehota. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 10. novembra 2017, sp. zn. II.ÚS 684/2017-11. Pokiaľ žalovaný namietal, že objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom poukázania finančných prostriedkov žalobkyňou na účet žalovaného, odvolací súd uvádza, že nie je možné sa stotožniť s týmto názorom. Začiatok plynutia premlčacej doby považuje odvolací súd momentom rozchodu, nakoľko zmyslom investície žalobkyne do nehnuteľnosti žalovaného nebolo len zveľaďovanie majetku žalovaného, a obnova nehnuteľnosti, ale je ním aj upevnenie partnerského vzťahu a spoločného bývania. Právnym dôvodom investície bol partnerský vzťah. Ak by odvolací súd vychádzal tak, ako to namieta odvolateľ, že objektívna premlčacia doba začína plynúť momentom poukázania finančných prostriedkov na účet žalovaného, nastala by situácia, kedy by musela žalobkyňa, strážiť si lehoty na premlčanie, podávať žaloby od momentu poukázania finančných prostriedkov za situácie, že by i naďalej žila so žalovaným v partnerskom vzťahu. Odvolací súd uzatvára, že až momentom rozchodu odpadol právny dôvod investície. Žalobkyňa podala predmetnú žalobu dňa 13.10.2010, pričom subjektívna i objektívna premlčacia doba začala plynúť od 11.8.2009, teda odo dňa vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, preto žaloba bola podaná včas.

50. Žalobkyňa správne poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 548/2015 zo dňa 17.02.2016, ktorý vo svojom rozhodnutí uviedol: „zákaz bezdôvodného obohatenia patrí svojou povahou do kategórie základných a všeobecných právnych princípov, na ktorých stojí od nepamäti celý kontinentálny právny poriadok. Podstatou celého sporu bola otázka posúdenia, či medzi účastníkmi konania vznikol vzťah z bezdôvodného obohatenia, ktorý závisí len od naplnenia znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka), a či trvá povinnosť žalovanej toto obohatenie sťažovateľke vydať. Predpokladom zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne zistený vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka). V konaní pred súdom prvej inštancie a krajským súdom nebolo sporu o tom, že sťažovateľka vynaložila na nehnuteľnosť žalovanej určité majetkové hodnoty vo forme výmeny okien a dverí, čím ju nepochybne zhodnotila. V prípade hodnôt vynaložených na cudziu nehnuteľnosť je však pohľadávkou z bezdôvodného obohatenia nie hodnota vynaložených prostriedkov, ale rozdiel medzi hodnotou nehnuteľnosti pred adaptáciou a po nej, pretože podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí byť vydané všetko, čo bolo nesprávne získané (rozhodnutie č. 26/1975, 5 s. 144 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky). Účelom vynaloženia týchto nákladov bolo (spolu)užívanie predmetného rodinného domu sťažovateľkou, ktoré sa skončilo jeho predajom tretej osobe. Lehoty na vrátenie tohto plnenia sa odvíjajú nie od jeho poskytnutia, ale od vzniku zodpovednostného vzťahu a bezdôvodného obohatenia, t. j. od času, keď právny dôvod plnenia dodatočne odpadol (ako i rozhodnutie I. ÚS 184/2015- „Lehoty na vrátenie plnenia sa odvíjajú nie od jeho poskytnutia - ako to chybne aplikovali všeobecné sudy - ale od okamihu vzniku zodpovednostného vzťahu z bezdôvodného obohatenia, t. j. od času, kedy právny dôvod plnenia dodatočne odpadol, v danom prípade v dôsledku zistenej nemožnosti zrealizovať predmetnú stavbu, alebo odstúpením od zmlúv, či ich vypovedaním“. Na určenie začiatku plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia tak nebol okamih zhodnotenia predmetnej nehnuteľnosti, ale deň, keď sťažovateľke bolo znemožnené predmetný rodinný dom užívať, čo nebolo v roku 2008, ale niekedy v máji - júni 2011 (sudy túto skutočnosť dôsledne nezistili). Z toho vyplýva, že východiská všeobecných súdov, na základe ktorých malo dôjsť k premlčaniu sťažovateľkou uplatneného nároku na súde prvej inštancie 29. júna 2012 z titulu bezdôvodného obohatenia pre zjavné uplynutie subjektívnej i objektívnej premlčacej doby, sú chybné, resp. arbitrárne, v rozpore so skutočnosťou a s § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, lebo nerešpektujú základný zmysel tohto ustanovenia, ktorým je (aplikujúce uvedené na nároky vzniknuté z bezdôvodného obohatenia) predovšetkým účinná ochrana poškodeného, na úkor ktorého sa obohatila iná osoba,,.

51. Základným princípom ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka je účinná ochrana poškodeného, teda žalobkyne, na úkor ktorej sa obohatil žalovaný, teda k uplynutiu premlčania žalobkyňou uplatneného nároku z titulu bezdôvodného obohatenia pre uplynutie subjektívnej i objektívnej premlčacej doby, nedošlo.

52. Ťažisko odvolacích dôvodov odvolateľa spočívalo na tvrdení, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno v tom smere, že nevedela preukázať hodnovernými dôkazmi, iba výpismi z účtov, kto bol majiteľom finančných prostriedkov na účte žalobkyne.

53. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

54. Podľa § 451 ods. 2 cit. zák. bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

55. Podľa § 458 ods. 1 cit. zák. musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

56. Vychádzajúc z čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V zmysle § 149 až § 154 CSP strany sporu majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, tieto skutkové tvrdenia ako aj návrhy na vykonanie

dôkazov o nich sú prostriedkami procesného útoku, resp. obrany a ako také musia byť stranami sporu uplatnené včas, najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Z uvedeného vyplýva, že medzi základné povinnosti strán sporu teda patrí v konaní povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia) a dôkazná povinnosť, ktoré si však strany musí splniť do určitého okamihu konania /do vyhlásenie uznesenia o skončené dokazovania konajúcim súdom/.

57. Základnou povinnosťou žalobkyne v civilnom súdnom konaní je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť. Žalobkyňa i žalovaný sú nielen povinní tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzujú, resp. popierajú a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale sú zároveň povinní označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Treba zdôrazniť, že obsah dôkaznej povinnosti, ako povinnosti označiť a predložiť dôkazy, nie je totožný s pojmom dôkazného bremena. Dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci, ak nastane stav tzv. objektívnej neistoty nazývaný aj „non liquet“ („nie je jasné“), ktorý nedovoľuje súdu rozhodnúť v súlade s hmotnoprávnym stavom, pretože výsledky vykonaného dokazovania nedávajú súdu podklad pre prijatie záveru či už o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany sporu, prípadne je tento stav dôsledkom nepredloženia dôkazov alebo situáciou, kedy sa strana sporu dostáva do dôkaznej núdze. Ide v podstate o procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech (Macur Jozef, Dukazní břemeno v civilním soudním řízení, 1. vydání, Brno, Masarykova Univerzita v Brně, 1995). Pokiaľ ale súd na základe vykonaných dôkazov zistí skutkový stav a v rámci voľnej úvahy dospeje k záveru o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany v spore, rozhodne vo veci samej na základe zisteného skutkového stavu, t.j. neuplatnia sa pravidlá dôkazného bremena.

58. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech.

59. Žalobkyňa v priebehu celého konania tvrdila, že zarobila v Anglicku finančné prostriedky, ktoré vložila, po príchode na Slovensko, na svoj účet a následne poukázala finančné prostriedky žalovanému za účelom vykonania úhrad za stavebný materiál či vyplatenie práce. Žalovaný tvrdil, že žalobkyni dával priamo do ruky finančné prostriedky, ktoré žalobkyňa po príchode na územie Slovenska vložila na svoj účet a následne vykonala prevod na účet žalovaného. Žalovaný odovzdával žalobkyni finančné prostriedky bez toho, aby o tejto skutočnosti vyhotovil záznam, resp. doklad preukazujúci tieto tvrdenia, a to z dôvodu zabezpečenia lepšieho výmenného kurzu a bonity žalobkyne v banke, čo sa prejavilo následne aj v lepšej úrokovej sadzbe.

60. V tomto smere odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný namietal, že finančné prostriedky, ktoré, podľa jeho tvrdení, odovzdával žalobkyni, boli jeho finančné prostriedky. Na preukázanie svojich tvrdení však v konaní nepredložil žiaden dôkaz. Žalovaný sám uviedol, že finančné prostriedky odovzdal žalobkyni z ruky do ruky, následne zmenil výpoveď, keď uviedol, že vklady na účet pravdepodobne nerobila žalobkyňa, ale otec žalobkyne, ktorý mal dispozičné právo k účtu, resp. že všetky úhrady za stavebný materiál vykonával sám žalovaný. Žalovaný menil svoju výpoveď pri preukazovaní, z akého dôvodu odovzdával žalobkyni finančné prostriedky. Tvrdil, že peniaze odovzdával žalobkyni najmä z dôvodu bonity žalobkyne v banke, následne vypovedal, že bol opatrný z minulosti, keď mal priateľku, mali spoločnú firmu a keď odišla, tak z toho nemal nič a preto je opatrný, preto nie je zrejmé, z akého dôvodu poskytoval žalobkyni finančné prostriedky a z akého dôvodu tieto prevody nerobil žalovaný sám zo svojich účtov. Rovnako odvolaciemu súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu si žalovaný, pokiaľ mal vedené účty v Anglicku aj na Slovensku, ktorú skutkovú okolnosť potvrdil aj sám žalovaný, nevkladal finančné prostriedky sám na svoje účty a z týchto nevykonával priamo úhrady. Žalovaný sám potvrdil, že si v roku 2007 zarábala brigádne, na čierno, pričom žalovaný namietal, že žalobkyňa nepreukázala, že získala finančné prostriedky aj prácou na čierno.

61. Žalovaný v podanom odvolaní poukázal na skutočnosť, že si v Anglicku 29.11.2007 vybavil úver vo výške 10.000 libier. Zdôraznil, že dokladmi preukázal, že disponoval finančnými prostriedkami vo vysokej výške, takže je predpoklad, že poukázané peniaze boli jeho, dal ich žalobkyni, ktorá skutočnosť

je preukázaná výpismi založenými v spise. Sám žalovaný v podanom odvolaní uznal, že je predpoklad, že poukázané peniaze boli jeho. Už len z tohto tvrdenia vyplýva, že žalobkyňa a žalovaný od leta 2008 do 11.8.2009 mali spoločné finančné prostriedky, z ktorých uhradili prerábku nehnuteľnosti. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno, keď uviedol, že je predpoklad, že poukázané peniaze boli jeho. V odvolaní súčasne žalovaný deklaroval, že žalobkyňa realizovala dňa 5.9.2008 vklad na bežný účet vo výške 141.964,80 Sk, čím by sa dalo nepriamo dokázať, že táto suma bola žalovaného. Žalovaný však v konaní nepreukázal, z akého dôvodu odovzdal žalobkyni finančné prostriedky, keď sám mal účty v Anglicku ako i na Slovensku a tvrdenia o bonite sú podľa názoru odvolacieho súdu zavádzajúce. Žalovaný uznal, že v minulosti sa zo vzťahov poučil a napriek tomu odovzdával žalobkyni do rúk finančné prostriedky. Sám žalovaný v priebehu konania deklaroval aj neoficiálne príjmy a to v lete 2007.

62. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa výzvou na zaplatenie vložených investícií zo dňa 13.05.2010 žiadala žalovaného o zaplatenie žalovanej sumy a na týchto skutkových okolnostiach zotrvala v priebehu celého konania. Vo výzve rovnako poukázala na skutočnosť, že finančné prostriedky mala nasporené a časť financií si zarobila v Anglicku. Žalobkyňa v konaní preukázala, že rovnako ako žalovaný, disponovala dostatkom finančných prostriedkov, ktoré príjmy mala zo živnosti v Anglicku, resp. tieto získala prácou v zahraničí.

63. Žalovaný namietal výpovede svedkov, ktorí svojimi výpoveďami nepreukázali, že žalobkyňa poskytla žalovanému finančnú čiastku vo výške 12.000,- eur ako i skutočnosť, že išlo o rodinných príslušníkov, teda zaujatých svedkov.

64. Odvolací súd sa s námietkami žalovaného vo vzťahu k svedeckým výpoveďami nestotožňuje. Predovšetkým je potrebné uviesť, že žalovaný v konaní nepreukázal na jediný rozpor či vzájomný nesúlad v uvedených výpoveďach, na prípadný rozpor týchto výpovedí s inými dôkazmi, či na ich vnútornú rozpornosť alebo nelogickosť. Kritika svedeckých výpovedí bez ďalšieho len skonštatovaním, že svedkovia sú zaujatí, nezakladá bez ďalšieho ich neobjektívnosť. V zásade žalovaný žiaden dôkaz spôsobilý spochybniť vierohodnosť výpovedí, keď ide o rodinných príslušníkov žalobkyne, neuviedol.

65. Pri dôkaze výpovede svedka musí súd vyhodnotiť hodnovernosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k strane sporu a k prejednávanej veci, k okolnostiam, ktoré doprevádzali jeho vnútorné vnímanie skutočností, o ktorých vypovedá, k poznatkom získaným na základe hodnotenia iných dôkazov, do akej miery je dôkaz výpovede svedka súladný s inými dôkazmi, celkové posúdenie z uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených /preukázaných/ skutočností.

66. Súd prvej inštancie k výsluchu svedkov H. A., J. A., J. R. a H. R. uviedol, že označení svedkovia vrátenie pôžičky nepotvrdili, len uviedli, že majú vedomosť od strán sporu o tom, že žalobkyňa poskytla žalovanému peniaze okolo 12.000,- eur na prestavbu rodinného domu. Odvolací súd sa s týmto názorom stotožňuje, pričom dodáva, že svedkovia v priebehu celého konania vypovedali, že žalobkyňa a žalovaný žili ako druh a družka, pracovali v Anglicku a sporadicky chodili na Slovensko za účelom prerábky rodinného domu, ktorý patril žalovanému. Svedkyňa J. A. uviedla, že sám žalovaný svedkyni v roku 2009 uviedol, že keby sa so žalobkyňou rozišli, viac ako 300.000,-Sk jej nedá. Svedkyňa H. A. vypovedala, že na jar 2007 požičal manžel svedkyne žalovanému sumu vo výške 40.000,-Sk, ktoré žalovaný o tri mesiace vrátil. Je teda zrejme, že pokiaľ by mal žalovaný tak, ako to tvrdil, dostatok finančných prostriedkov, nie je zrejme, z akého dôvodu si požičal finančné prostriedky od manžela svedkyne. Svedkovia zhodne uviedli, že žalobkyňa a žalovaný chceli bývať v nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného a za týmto účelom, za súčinnosti svedkov, vykonávali práce na nehnuteľnosti, otec žalobkyne mal dispozičné právo k účtu žalobkyne. Rodina žalobkyne sa výraznou mierou podieľala na rekonštrukcii domu, pričom pri finančných úhradách, vložení finančných prostriedkov na účty, neboli priamo prítomní a o žalovanej sume mali vedomosť len sprostredkovane, od žalobkyne.

67. Strany sporu ukončili spolužitie dňom 11.8.2009, teda partnerský vzťah skončil, momentom rozchodu odpadol právny dôvod investícií žalobkyne do nehnuteľnosti žalovaného a preto je žalovaný povinný vrátiť žalobkyni poskytnuté plnenie titulom bezdôvodného obohatenia, t. j. od času, keď právny dôvod plnenia dodatočne odpadol, t. j., v danom prípade v dôsledku ukončenia vzájomného partnerského vzťahu a teda zistenej nemožnosti vkladať finančné prostriedky do nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného. V priebehu konania neboli žalovaným produkované také dôkazy, ktoré by

potvrdili hodnovernosť jeho tvrdení. V tomto smere poukazuje odvolací súd na odôvodnenie svojho rozhodnutia, bod 59. a 60. so záverom, že žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno.

68. Podmienky prípustnosti ďalších prostriedkov procesnej obrany, či procesného útoku, ktoré v rámci zákonnej koncentrácie konania, neboli pred súdom prvej inštancie uplatnené, teda prípustnosť tzv. novôt v odvolacom konaní (ich spôsobilosť k odvolaciemu prieskumu) upravuje ust. § 366 CSP, naplnenie ktorých je potrebné skúmať vždy vo väzbe na konkrétny odvolací dôvod, ktorý s nimi odvolateľ spája.

69. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore totiž vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku, alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené, keďže strany sporu mali v priebehu konania pred súdom prvej inštancie príležitosť tieto použiť. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov, teda tzv. novôt je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok uvedených v ust. § 366 CSP, ktoré podmienky sú stanovené po 1./ taxatívnym vymedzením účelu použitia týchto novôt, resp. taxatívnym vymedzením odvolacích dôvodov, ktorých sa novoty týkajú (§ 366 písm. a) až c) - pokiaľ sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, či má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a po 2./ neporušením procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d), ak odvolateľ nemohol novoty bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie). Samotný odvolateľ, ako bolo vyššie uvedené, v odvolaní nevymedzil a z obsahu odvolania sa možno len domnievať (vzhľadom na absenciu k tomuto sa vzťahujúcich skutkových tvrdení), vo väzbe na ktorý uplatnený odvolací dôvod, uplatňované novoty žiada pripustiť. Za úplnej absencie tvrdenia, že tieto sa týkajú procesných podmienok, či vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, prichádza do úvahy preskúmať ich prípustnosť iba z hľadiska ust. § 366 písm. c/ a d) CSP, pričom ako už bolo uvedené, odvolateľ v odvolaní nekonkretizovala odvolacie dôvody, s ktorými prípustnosť uvádzaných novôt spája. Z hľadiska odvolacích dôvodov, ktoré v tomto prípade prichádzajú do úvahy podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) až h) CSP, právo na uvedenie prípadných novôt je podmienené nezavineným doterajším nepoužitím týchto skutočností a dôkazov, z ktorého dôvodu je to odvolateľ, ktorého zaťažuje povinnosť dokázať, že nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolaní, nemohli byť v doterajšom priebehu konania použité bez jeho viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplní, na novoty nemôže odvolací súd prihladiť, pričom na ich diskvalifikáciu postačuje aj opomenutie ich skoršieho uvedenia zavinené z nedbalosti. Uvedené obmedzenie sa jednoznačne týka odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP, pričom v prípade ďalších dôvodov podľa písm. e), f) a h) ich použitie na doloženie týchto dôvodov do úvahy z povahy veci neprichádza vôbec. Zostáva tak k posúdeniu ich prípustnosť z hľadiska ust. § 366 písm. c/, ktorý vyžaduje uplatnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (existencie inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci).

70. Odvolateľ namietal, že žalobkyňa uhradila, podľa jej vyjadrenia, žalovanému sumu 26.389,17 eur, pričom v konaní si uplatňuje iba sumu 12.000,- eur, teda ak by žalobkyňa skutočne poukázala žalovanému deklarovanú sumu, pýtala by si celú sumu a nie len časť. To, že si sumu vykonštruovala, dokazuje aj e-mailová komunikácia žalovanému v roku 2010 a 2011, ktorú odvolateľ predložil v odvolaní. Keďže odvolateľ nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil také skutočnosti, ktoré by mu bránili v odvolacom konaní uplatnené novoty bez jeho viny uplatniť už pred súdom prvej inštancie, pričom nebola zistená ani žiadna taká vada konania, ktorá by bola spôsobilou k záveru, že jej následkom je rozhodnutie vo veci nesprávne, tieto sú jednoznačne z odvolacieho prieskumu diskvalifikované, teda nespôsobilé privodiť v prospech odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Rovnako odvolací súd neprihliadal na listinné dôkazy predložené odvolateľom v odvolaní, a navyše v anglickom jazyku, ktoré podľa vyjadrenia odvolateľa nemohol predložiť skôr, pretože nimi nedisponoval. Predmetné konanie je vedené na súde od roku 2010 a žalovaný mal dostatok času produkovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

71. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

72. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o osem

percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

73. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná od 13.5.2009 do 12.4.2011 bola v sadzbe 1%.

74. Žalovaný žalobkyni doposiaľ dlžnú sumu nezaplatil, a je preto v omeškaní so zaplatením svojho peňažného záväzku, a to odo dňa 21.05.2010, nasledujúceho po uplynutí lehoty uvedenej vo výzve na dobrovoľné splnenie povinnosti. Žalovaný doručenie predmetnej výzvy nenamietal, preto žalobkyni popri práve na zaplatenie žalovanej sumy vzniklo podľa § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka aj právo na úroky z omeškania 9% ročne zo sumy 12.000,- eur od 21.5.2010 do zaplatenia.

75. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, opravné uznesenia ako aj súvisiaci výrok o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil, keď nezhliadol naplnenie ani jedného odvolacieho dôvodu namietaného žalovaným podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ CSP. Záverom odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vo veci nevykonal ďalšie dokazovanie, nakoľko správne zistil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil, preto odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď žalobkyni na nariadenom pojednávaní uložil predložiť doklady preukazujúce, že sa v roku 2007 a 2008 zdržiavala na území Slovenskej republiky, riadne výpisy z účtov, doklad preukazujúci sumu 448.739,50 Sk, nie je dôvodná. A navyše, žalovaný pred vyhlásením dokazovania za skončené nemal návrhy na doplnenie dokazovania. Čo sa týka ďalších odvolacích námietok žalovaného uvedených v odvolaní, s týmto sa odvolací súd nezaoberal, keď tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu vecí, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový stav a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu.

76. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

77. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

78. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

79. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní plne úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči neúspešnému žalovanému.

80. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).